

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ο κόκκινος ρεπόρτερ

Το εβδομαδιαίον θέατρον. Τώρα τον χειμώνα

εφ. *Το Άστυ*, Αθήνα

27 Νοεμβρίου 1900, σ. 1

ΤΩΡΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ...

[Εἰς τὴν Ἐκθεσὶν τῶν Φιλοτέχνων. Δι' εἰκόνας κόκκων εἶνε μελαγχολικώταται, διακινδυνεύουσι ὅλοι τὰς ἀκέρπουσας προσπάθειάς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως προπεγνίση καὶ μιμηθῆ τὴν φύσιν. Εἶνε μεσημέρια. Οἱ ἐπισκέπται ἐπικρίνουσιν αὐστηρότατα τὴν τέχνην ἕνεκα τῆς προπεγνιστικῆς ὥρας τοῦ γευμάτος. Ἡ κυρία Τερψιθέα Βαρυθόμου καὶ ἡ δεσποινὴς Φιφὴ Ἀρμάσπεδος, ἅπται, ὁμολοῦν νωχελῶς στριζόμεναι ἐπὶ τῶν ἀλεητήριων τῶν]

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Τὴν ἐπιπροτιμοῦσα ποδηλατοδρόμιον, ὅπως ἦταν πρῶτα, αὐτὴν τὴν αἰθούσαν. Δὲν ξυύρω διατὶ ἐπῆγαν καὶ τὴν ἐγείμισαν ζωγραφίς. Τῶντι δὲν μοῦ ἀρέσει ἰδῶ μέσα.

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Ἐγὼ δὲν ξυύρω καὶ πολλὰ ἀπὸ καλλιτεχνίαν. Ἐπειτα ἔχω συνάχι. Εἶνε ἀφόρητος αὐτὴ ἡ Ἀθήνα μὲ τὴν διαρκῆ ἱμυλοῦντιζαν. Ἐργομαι ἰδῶ στὴν Ἐκθεσὶν διδοῖ μὲ αὐτὸ τὸ συνάχι δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς μὲ κανένα τρόπον νὰ κάμη ἐπισηκίσεις.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Δι' ἐμὲ τὸ συνάχι ἀποτελεῖ τὴν κυριώτεράν μου διασκίδασιν. Νὰ σοῦ πῶ τὸ περιμένω ἀνεπομένως. Συνειθίζομαι ἔπειτα νὰ συναγωνιόμεθα ὅλοι μαζὶ εἰς τὸ σπίτι. Τὸ μεσημέρι εἰς τὸ τραπέζι: εἶνε μίᾳ διαρκῆς ἱλαρότης. Φτερνίζεταὶ ὁ σύζυγός μου, φτερνίζονται τὰ παιδιὰ, φτερνίζεταὶ ὁ ἕνας, φτερνίζεταὶ ὁ ἄλλος, κοκκινίζει: τοῦ ἑνὸς ἡ μῆτη, κοκκινίζει τοῦ ἄλλου. Ποτὲ δὲν μᾶς συνδέει τὴσὺ ὁμόνοια καὶ τὴσὺ ἁρμονία παρὰ τῶρα μὲ τὴν ἱμυλοῦντιζαν. Εἶνε μίᾳ διασκίδασιν καὶ αὐτὴ τῶν χειμῶνα.

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Καὶ νὰ ἰδῆς ὅτι τὸ συνάχι μοῦ μὲ κάμη νὰ βλέπω ὅλας τὴς ζωγραφημένους μῆτις ἰδῶ μέσα ὑπερβολικὰ κόκκινος. Δὲν νομίζεις ὅτι σὰν μίᾳ ἱμυλοῦντιζα ἔπειτα καὶ ἰδῶ μέσα: Ὁ καλὸς γέγρας ἐκεῖ κάτω καὶ τὰ ὄρανα καὶ τὰ τοπία καὶ οἱ καρποὶ μοῦ φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν κόκκινος μῆτις.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Ὅχι: εἶνε ἰδέα σου. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἶνε ἡ ἔκθεσις αὐτὴ χειρότερα ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Ἐπειτα τῶρα μὲ τὰς ἐκθέσεις ἔχει κανεὶς κάπου νὰ πηγαίη τὸν χειμῶνα. Ἐσὺ πῶς διασκίδάζεις, σὶ παρακαλῶ: Αὐτὴ ἡ ἔβδομάδα ἦταν νικηρὴ.

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Ὅχι δὲ ἔχει δὲ. Πρῶτον πηγαίω εἰς τὴν Βουλῆν. Δὲν ξυύρω τί καλὰ εἶνε εἰς τὴν Βουλῆν, πρὸ πάντων ὅταν μαλώνουν. Δυστυχῶς ἐρέτος μῶλις ἀψιμαχίαι γίνονται. Αὐτὸς ὁ Θεοτόκης εἶνε ἀσυγχώρητος. Δὲν ἔννοεῖ νὰ πιεσθῆ μὲ κανένα. Ἐπερίμενα προχθὲς μὲ τὴν ἐπερώτησιν τῆς Βουλγαρίας, ἐπερίμενα χθὲς μὲ τοὺς Καυκασίους, ἀλλὰ τίποτε. Ψυχρότατος ἄνθρωπος, ἀγαπητὴ μου. Ἄλλοτε ὁ κ. Στάης ἦταν ἐπίσης προκλητικώτατος. Τῶρα ἔχλασε καὶ αὐτός.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Ἐπειτα:

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Ἐπειτα τῶρα τὸν χειμῶνα ἀρχίζουσι οἱ σύλλογοι. Εἶμαι μέλος εἰς ὅλους τοὺς γυναικίους συλλόγους. Προστατεύω ζῆλα, προστατεύω πρόσφυγας, προστατεύω δάσκα, προστατεύω ὄρανα. Μόνον Καυκασίους δὲν προστατεύω. Εἶνε πολὺ ἀκάθαρτοι. Δὲν ξυύρωσι ὁπωσδήποτε, ἀγαπητὴ μου, τί ὥραϊο πρᾶγμα εἶνε νὰ προστατεύη κανεὶς. Ἐπειτα εἶνε τὰ θέατρα: εἶνε αἱ ἐφημερίδες: εἶνε τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας. Τὰ παρακολουθῶ ὅλα. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ πάω καὶ εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον. Τὸ ὕνευρόν μου θὰ ἦτο, παραδείγματός χάριν, νὰ κούσω τὸν κ. Καλλιπέρην κεραυνοδολοῦντα ἐν συναναστῆ μὲ τὸν Βιλαμοῦτις τῆς «Νεφέλας» τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Μπᾶ! σοῦ ἀρέσει ἡ εἰσθητικὴ τοῦ κ. Καλλιπέρη;

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Μοῦ ἀρέσουν ὅλοι αἱ ἐπιστήμαι καὶ αἱ τέχναι τοῦ κ. Καλλιπέρη.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Καὶ αὐτὴ ἡ διαφορά τοῦ Μητροπολίτου μὲ τὸν κ. Πολέμη πῶς σοῦ ἐράνη.

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Νὰ σοῦ εἶπω ὁ Μητροπολίτης κατ' ἐμὲ ἔχει δίκαιον. Ἡ φιλολογία μας εἶνε τῶσον ἀσθητής, ὥστε ὑποθέτω, ὅτι μόνον αἱ εὐχαὶ τοῦ καὶ ἡ ἐπιτήρησις τοῦ ἔμπορεῖν νὰ τὴν εἴωσον. Διατὶ τάχα καὶ ὁ κ. Πολέμη δὲν ὑπακούει εἰς τὴν συμβουλῆν τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν γράφει ἄλλο δρᾶμα; Ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἔπειτα νὰ ἐπιμῆθῃ ἐλόκληρος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὸ θέατρόν μας. Ἀλλὰ τῶρα θὰ σοῦ ἐξηραλογηθῶ τὴν καλλιτέραν διασκίδασιν μου κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ θὰ σοῦ τὸ εἶπω σιγᾶ: Γυρεύω καὶ ἐγὼ ἕνα θεσμοκρῶν.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Ἐνα θεσμοκρῶν! Τί ἔννοεῖς;

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Σοῦ! Μάλιστα γυρεύω ἕνα θεσμοκρῶν. Δὲν εἶδες αὐτὴς τὴς ἡμέρας εἰς τὰς ἐφημερίδας τῶσα παραδείγματα ἀνθρώπων ποῦ ὠνευρεῖσθαι θεσμοκρῶς; Φαίνεται ὅτι κάτωθι τοῦ ἀθηναϊκοῦ ἑδάφους οἱ θεσμοκρῶν πλημμυροῦν. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐχορηγήσθαι αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα δέκα ἄδειαι ἀνασκιαρῶν. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν κτήματα, ὠνευρεῖσθαι ὅτι κάτωθιν τῆς γῆς ὑπάρχουν ἀρχαῖοι θεσμοκρῶν. Ἄλλως τε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν πάντοτε ὠνευρεῖσθαι, χρυσοθῆραι καὶ θεσμοκρῶν.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Καὶ εἶδες καὶ σὺ τέτοιο ὄνει;

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Ναι, ἀγαπητὴ μου. Διατὶ τάχα νὰ μὴ ἰδῶ καὶ ἐγὼ; Φαίνεται, ὅτι εἰς τὸ σπίτι μας ἐκεῖ εἰς τὴν Πλάκα ἐκάθισαν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης τὸν κληρὸ ποῦ ἦλθε ἔς τὴν Ἀσπ. Τὸν εἶδα τὸν ἴδιον τὸν Ἰουλιανὸν εἰς τὸν ὕπνον μου νὰ μοῦ λέγῃ, ὅτι κοντὰ εἰς τὸ πλουσταριῶν, εἰς βάθος δέκα ὄργυων, ὑπάρχει ἕνας μεγάλος θεσμοκρῶς. Σκάπτομεν ὅλοι εἰς τὸ σπίτι ἕνα μῆνα, ἀλλ' ἔως τῶρα δὲν εὐρήκαμε τίποτε.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Εἶδα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι δύο κυρεῖ: ὠνευρεῖσθαι ἕνα θεσμοκρῶν.

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Σοῦ λέγω, ὅτι εἶνε ἐπιδημία. Ἄλλ' ἀδιάφορον. Ἐμὲ μὲ διασκίδάζει. Ποῦς ἔξυύρω μῆπως εἰς τὸ τέλος δὲν εὐρωμεν τίποτε. Ἐπειτα ἂν ἀποτύχωμεν δὲ φυτεύσωμεν ἕνα μικρὸν κήπον εἰς τὸ μέρος

ἐκεῖνο. Ἐγὼ νὰ ἱσκαθῶν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Θὰ ἦταν τοῦτον διασκίδασιν. Ἄλλ' ἐρλουκρήταμεν ἀρκυτά. Καὶ τῶρα ἐνθυμοῦμαι πῶς δὲν εἶδαμεν καὶ τὰς εἰκόνας.

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Δὲν βαρύνουσι. Ἐγὼ εἰς συστήματος δὲν βλέπω ποτὲ μίαν-μίαν τὰς εἰκόνας. Τὰς κυττάω ἀπὸ μακρὰ ὅλας μαζὶ. Καὶ γι' αὐτὸ ὅλας οἱ ἐκθέσεις μοῦ φαίνονται ἐπίσης ὥραϊαι.

Ἡ κυρία Τερψιθέα. Καὶ τῶρα πηγαίνομεν ποῦ; Δευδροτοχία ἢ ὁδὸς Ἑρμοῦ;

Ἡ δεσποινὴς Φιφὴ. Καὶ τὰ δύο ἐν θέλῃς.

Ὁ Κόκκινος Ρεπόρτερ